

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Mgr. R. P., Ph.D.**
bytem XXX
zastoupený advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
se sídlem Chodská 9, Praha 2

proti

žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství**
se sídlem nám. Hrdinů 1300/11, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2022 č. j. SIN 218/2022-11

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 15. 8. 2022, č. j. SIN 62/2022 – 5 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Městské státní zastupitelství v Praze jakožto povinný subjekt prvostupňovým rozhodnutím podle § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 informačního zákona odmítlo žádost žalobce ze dne 2. 8. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

o poskytnutí informace, kterou žalobce žádal o poskytnutí anonymizovaného usnesení o odložení věci týkající se tzv. reklamní větve kauzy Čapí hnízdo (dále též jen „žádost“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že povinný subjekt žádost odmítl podle § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 informačního zákona. V prvostupňovém rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že žádost se vztahuje k trestní věci vedené pod sp. zn. 1 KZN 258/2019, v níž bude Vrchním státním zastupitelstvím v Praze vykonán podle § 12d odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“) dohled nad postupem státního zástupce povinného subjektu, v rámci kterého je Vrchní státní zastupitelství v Praze oprávněno dát povinnému subjektu pokyny k případnému dalšímu postupu v předmětné trestní věci. V předmětné trestní věci lze důvodně předpokládat i postup Nejvyššího státního zastupitelství podle § 12 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, tj. provedení kontroly skončené věci, v rámci níž lze uložit opatření k nápravě případných pochybení. V současné fázi řízení se proto jeví poskytnutí požadované informace žalobci nežádoucím, neboť v předmětné trestní věci bude postup dozorového státního zástupce (a potažmo i policejního orgánu) přezkoumáván vyššími státními zastupitelstvími. Zpřístupnění požadované informace a její následné komentování by mohlo mít vliv na objektivnost přezkumu požadovaného usnesení. Poskytnutím informace by mohlo dojít ke zveřejnění usnesení, což by mohlo negativně ovlivnit dosažení účelu trestního řízení. Rovněž by tím byl umožněn vzhled do činnosti orgánů činných v trestním řízení při odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, v současném stádiu věci zejména do činnosti státního zastupitelství v rámci výkonu dohledových oprávnění.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že poskytnutí anonymizované verze daného usnesení nemůže ohrozit či zmařit žádné trestní řízení. Jak sám povinný subjekt uvedl, požadované usnesení bylo mimo jiné doručeno i obhájcům podezřelých, a policejní orgán by tedy jistě nezaslal advokátům specializovaným na trestní právo nic, co by mohlo odhalit jeho „know-how“. Pokud snad neprofesionalitou policejního orgánu došlo k vyzrazení „know-how“ orgánů činných v trestním řízení, pak žalobce souhlasí s tím, aby tyto pasáže byly v poskytnutém usnesení začerněny. Žalobce dále konstatoval, že jeho zájem byl vyvolán zejména konkrétní pasáží tiskové zprávy povinného subjektu v dané věci, přičemž poukázal na to, že uplatnění předražené věci nebo služby jako daňově uznatelného nákladu je v praxi trestních soudů běžně považováno za trestný čin. Úvahy povinného subjektu o možném zrušení daného usnesení v rámci dohledu či kontroly dle žalobce svědčí pro závěr, že dané usnesení není zrovna nejpodařenějším výtvozem. Jestliže však sám povinný subjekt považuje požadované pasáže daného usnesení za hlouposti, je třeba je poskytnout, neboť zákon nezná důvod pro odepření požadované informace spočívající v tom, že povinný subjekt, popřípadě policejní orgán, budou vypadat hloupě. Žadatel zároveň vyjádřil názor, že je možné, že dané usnesení obsahuje brilantní právní argumentaci; v takovém případě ovšem rovněž není namístě žádost odmítnout, protože poskytnutí takového materiálu rovněž nemůže žádné trestní řízení ohrozit či zmařit.
4. V rámci vypořádání odvolacích námitek se žalovaný ztotožnil s povinným subjektem v tom, že bylo namístě na žádost aplikovat § 11 odst. 6 informačního zákona. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudku ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013 – 36) zmíněné ustanovení vylučuje poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím

informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku dále uvedl, že informační zákon je založen na objektivních kritériích a neumožňuje povinnému subjektu přihlížet ke zvláštnostem posuzované žádosti ani k účelu, pro který žadatel o informaci žádá. Povinné subjekty musí ctít zásadu rovnosti a žádosti o informace vyřizovat nestranně. Poskytne-li povinný subjekt informaci určitému žadateli, bude analogicky povinen tutéž informaci zpřístupnit i dalším žadatelům.

5. Pokud jde o účel a smysl § 11 odst. 6 informačního zákona, žalovaný odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 111/2019 Sb. (dostupnou na www.psp.cz), z níž plyne, že toto ustanovení chrání kvalifikované údaje související s předcházením trestné činnosti a dále i ochranou bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku tak, aby zajišťování těchto úkolů nebylo ohroženo či narušeno. Připomněl i zásadu, že poskytování informací v režimu informačního zákona nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení, neboť by tím docházelo k absurdním důsledkům, které by se míjely s posláním práva na informace jako politického práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016 – 55). V posuzované věci se žalobce žádostí domáhá poskytnutí usnesení o odložení věci týkající se konkrétního trestního řízení, tedy velmi detailních informací o této trestní věci. Ohledně dané trestní věci je v současnosti stále veden tzv. dohled ve smyslu § 12d zákona o státním zastupitelství. Jinými slovy, v této trestní věci stále probíhá formální (zákonem předvídané) řízení, jehož důsledkem může být tzv. „obživení“ trestní věci. Požadovaný dokument (usnesení) tedy nepochybně nepředstavuje informaci, jejíž význam by byl „*spíše jen historický bez jakýchkoli možností cokoliv ovlivnit či ohrozit*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 125/2013 – 50). Pokud by orgány činné v trestním řízení jakožto povinné subjekty byly nuceny vyhovovat žádostem o informace, kterými se žadatelé domáhají poskytování konkrétních dokumentů vydaných v trestních řízeních, která z formálního hlediska nelze považovat za „definitivně ukončená“, pak by tím byl zásadně prolomen princip nevěřejnosti trestního (přípravného) řízení, což by zcela nepochybně vedlo k ohrožení plnění úkolů orgánů veřejné moci uvedených v § 11 odst. 6 informačního zákona (tj. např. vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost). Současně by byla ohrožena i práva třetích osob ve smyslu téhož ustanovení, zde tedy zejména právo na spravedlivý proces osob, kterých se dané trestní řízení týká. S ohledem na to tedy lze akceptovat i povinným subjektem provedenou aplikaci souvisejícího zákonného ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, neboť požadované usnesení nepochybně je informací týkající trestního řízení, jejíž poskytnutí by přinejmenším ohrozilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.
6. Žalovaný dále podotkl, že odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti (potažmo i odůvodnění napadeného rozhodnutí) bylo možné koncipovat toliko obecně, neboť konkrétnějším odůvodněním by byly *de facto* poskytovány informace, které jsou před neoprávněným zveřejňováním chráněny nyní aplikovanými výlukami z práva na svobodný přístup k informacím souvisejícími s ochranou kvalifikované (a zásadně nevěřejné) činnosti orgánů činných v trestním řízení.
7. Žalovaný zdůraznil, že žalobcem požadované usnesení je již ze své povahy velmi detailní informací o konkrétní trestní věci, resp. jedná se o dokument, v němž jsou uvedeny zcela konkrétní skutečnosti a okolnosti rozhodné pro posouzení dané trestní věci. Nepochybně

tedy platí, že v případě tzv. obživení této trestní věci by předčasné zveřejnění skutečností a okolností z této počáteční fáze trestního řízení (zde tedy skutečností a okolností uvedených v požadovaném usnesení) mohlo ovlivnit další procesní průběh řízení, např. výpovědi svědků, jakož i dalších osob, čímž by významně vzrostlo riziko negativního ovlivnění případného budoucího dokazování před soudem, resp. v průběhu hlavního líčení, což by v konečném důsledku ohrozilo samotný smysl a účel daného trestního řízení. Právě v ohrožení dosažení účelu vlastního konkrétního trestního řízení (nikoli tedy v negativním ovlivnění „objektivnosti přezkumu“, jak uvedl povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí, či v odhalení jakéhosi obecného „know-how“ orgánů činných v trestním řízení, na což poukazuje žalobce v odvolání) tkví podstata nyní aplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak lze dle žalovaného korigovat v tom směru, že neposkytnutí požadovaných informací je v daném případě odůvodněno právě konkrétními procesními okolnostmi vztahujícími se k požadovanému usnesení, tj. tím, že v dané věci stále probíhá formální právní řízení, konkrétně dohled (dohledový přezkum) dle zákona o státním zastupitelství. Nelze tedy paušálně tvrdit, že by poskytnutí (jakéhokoli) usnesení o odložení věci bylo *a priori* vyloučeno z toho důvodu, že by umožňovalo „vhled“ do neveřejné činnosti orgánů činných v trestním řízení. Žalovaný též přisvědčil žalobci, že povinný subjekt ve výroku prvostupňového rozhodnutí ne zcela výstižně uvedl, že „ve věci probíhá trestní řízení“ (tuto úvahu bylo namísto formulovat např. tak, že v dané věci jsou stále vedeny trestněprávně relevantní formální postupy), nicméně ani tato nepřesnost nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

8. Žalobcova odvolací námitka, že poskytnutí anonymizované verze daného usnesení nemůže ohrozit či zmařit žádné trestní řízení, je dle mínění žalovaného sama o sobě ryze obecná a lze k ní ve stejné rovině obecnosti uvést, že z podkladů založených v příslušném spisovém materiálu vyplývá zcela opačný závěr. Pokud žalobce v této souvislosti argumentoval tím, že požadované usnesení „bylo mimo jiné doručeno i obhájcům podezřelých“, pak lze uvést jednak to, že nic takového z prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, a dále že širší akceptace souvisejících úvah žalobce by vedla ke zjevně absurdním důsledkům, kdy by doručení určitého dokumentu z trestního řízení některému z procesních subjektů podle zvláštních právních předpisů současně zakládalo nárok žadatelů z řad široké veřejnosti na poskytnutí (a tím i zveřejnění) tohoto dokumentu dle informačního zákona. Takovým postupem, tedy požadavkem na takřka bezprostřední zveřejňování detailních informací o provedených procesních úkonech v trestním řízení, by byl popřen jednak smysl a účel trestního (přípravného) řízení, které je v zásadě neveřejné, jednak také právo na spravedlivý proces osob, kterých se trestní řízení týká.
9. K odvolacím námitkám, v nichž žalobce poukazuje na údajně „hloupé“ pasáže požadovaného usnesení, žalovaný konstatoval, že tyto poukazy byly vzneseny v ryze spekulativní rovině. Tento závěr jistě nelze dovodit z toho, že povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřil názor, že by věc dotčeného trestního řízení mohla v důsledku uplatnění řídicích a kontrolních mechanismů ze strany vyšších státních zastupitelství „obživnout“. Možné „obživení“ daného trestního řízení je přirozený důsledek obecné procesní koncepce postupu státního zastupitelství v trestním řízení, která předpokládá zásahy instančně nadřízeného orgánu jako součást řádného procesního postupu. Ostatně ani procesní rámec informačního zákona neumožňuje, aby povinný subjekt (případně nadřízený orgán) věcně přezkoumal zákonnost a správnost určitého rozhodnutí vydaného dle zvláštních právních předpisů a na základě výsledku tohoto přezkumu rozhodl o poskytnutí (části) požadovaných informací (resp. by znečitelnil „problematické“ části požadovaného rozhodnutí. K tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

okruhu odvolacích námitek lze dle žalovaného především připomenout, že podstata závěru o nutnosti odepřít poskytnutí požadovaných informací spočívá v tom, že požadované usnesení obsahuje konkrétní skutečnosti a okolnosti vztahující se ke konkrétní trestní věci (z tohoto důvodu tedy nelze riziko ohrožení či zmaření účelu trestního řízení eliminovat ani postupem spočívajícím v tzv. anonymizaci), nikoli „problematické“ pasáže (dle žalobce zřejmě nesprávné právní úvahy k uplatňování předražené věci nebo služby jako daňově uznatelného nákladu). Lze tedy konstatovat, že z hlediska informačního zákona je požadované usnesení nepochybně v celém jeho rozsahu kvalifikovanou informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení vztahující se k postupu v konkrétní trestní věci (i právní úvahy jsou pak vyslovovány na základě konkrétních okolností a skutečností dané věci), kterou z pohledu citovaného zákona nelze dělit na dílčí části, a to zvláště ne dle toho, zda obsahují či neobsahují dle názoru žalobce „brilantní právní argumentaci“.

10. Žalovaný závěrem podotkl, že pokud žalobce poukazuje na svůj „zájem“ o požadované informace, spočívající zřejmě v tom, že orgány činné v trestním řízení se v požadovaném usnesení zabývaly všeobecně významnými (právními) otázkami, resp. v odvolání zmiňuje i to, že se daná kauza týká veřejně činné osoby, pak ani tyto okolnosti nevedou k závěru o nutnosti požadované informace poskytnout (a tím je předčasně zveřejnit). Shora uvedené okolnosti totiž nezakládají pouze zvýšený veřejný zájem na poskytování informací o této věci, ale též přinejmenším stejně intenzivní veřejný zájem na ochraně dotčeného trestního řízení a související činnosti orgánů činných v trestním řízení.
11. V žalobě proti napadenému rozhodnutí označil žalobce toto rozhodnutí za nezákonné, a to z důvodu nesprávného posouzení právních a skutkových otázek žalovaným.
12. V rámci rekapitulace průběhu řízení žalobce zmínil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pominul pasáž z odvolání, v níž žalobce vysvětloval, že jeho zájem o právní argumentaci policejního orgánu byl vyvolán tiskovou zprávou samotného Městského státního zastupitelství, kde bylo mj. uvedeno: *„Těž je nutné poznamenat, že v případě koupě „předražené věci/slужby“ se bez dalšího nejedná o trestný čin. Bylo by možné v této otázce spekulovat nad úvahou nevěrné správy z nedbalosti ve vztahu ke statutárním orgánům objednatelů, ale tato úvaha též nemá oporu v provedeném prověřování. Jedná se tedy o pouhou hypotetickou úvahu, která má primárně vysvětlit odložení předmětné věci po provedeném prověřování.“* Tento závěr totiž neodpovídá běžné praxi orgánů činných v trestním řízení, a to včetně pravomocných soudních rozhodnutí. Tomu, že půjde nejspíše o exces, navíc nasvědčovalo i prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které vehementně upozorňuje na to, že ve věci bude prováděn dohled dalších stupňů soustavy státních zastupitelství. To zdůrazňovalo žalobcovu obavu, že dané věci mohlo dojít k excesu, pokud jde o právní hodnocení dané věci.
13. Napadené rozhodnutí vychází dle žalobce z předpokladu, že tzv. přípravné řízení je neveřejné, tudíž se písemnosti vzniklé v této fázi trestního řízení zásadně podle informačního zákona neposkytují, pokud k tomu není v určité situaci další zvláštní důvod. Z toho dále žalovaný dovozuje, že tedy nebylo namístě ani rozhodnutí o odmítnutí žádosti podrobně odůvodnit, protože by tím vlastně byla poskytována daná informace. Taková pravidlo však neobsahuje informační zákon ani navazující judikatura. Naopak je vždy třeba hledat konkrétní obsahový důvod pro neposkytnutí informace. To výstižně charakterizuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, kterým ostatně argumentuje i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný však z tohoto rozsudku citoval jen dílčí závěr, že nelze informačním právem zničit podstatu trestního řízení. To je

jistě pravda, tuto citaci je však nutno vložit do širšího kontextu daného rozsudku. Žalobce z něj následně citoval, přičemž zvýraznil tyto pasáže:

„Poskytování informací v režimu informačního zákona tedy nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Na druhou stranu není důvodu neposkytnout informace o nepravomocném rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení tam, kde podobná naléhavá potřeba shledána nebude.“

„S městským soudem se lze ztotožnit v tom, že obrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly musí být konkrétně a srozumitelně vyjádřené a zároveň prokazatelně existující, nikoliv pouze hypotetické.“

„Zásadní část požadovaných informací tvoří podrobné výpovědi zasahujících policistů, popisující události od počátku pronásledování až po nehodový děj a poskytnutí první pomoci zraněným osobám. V době rozhodování stěžovatelky nebylo ve věci vedeno trestní řízení.“

14. Z citovaného rozsudku lze dle žalobce dovodit, že NSS v dané věci nemodifikoval základní pravidlo, že je třeba uvést vždy konkrétní důvody pro neposkytnutí informace. Napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí žádosti žádné takové důvody neobsahuje. Naopak v nich jde (slovy citovaného rozsudku) pouze o hypotetické důvody. Žalovaný sice hovoří o případném ovlivnění svědků v případě obživení věci, to však není opřeno o žádné důvody (např. že by se požadovaná informace sestávala primárně právě z výpovědí svědků, čímž by mohly být zmařeny jiné výpovědi v budoucnu). Naproti tomu ve věci řešené citovaným rozsudkem NSS byly konkrétní důvody uvedeny. Tam požadované usnesení se totiž sestávalo v podstatě jen z výpovědí policistů, kteří se účastnili honičky na dálnici. V účasti na honičce přitom byl spatřován skutek, který mohl být trestným činem. Generální inspekce bezpečnostních sborů danou věc pravomocně odložila, ve věci však hrozilo „obživení“, čímž byl dán zájem na nezveřejnění daných výpovědí. Ty by totiž mohly ovlivnit výpovědi jiných svědků. V nyní posuzované věci jsou však požadované informace však zcela jiného charakteru. Z tiskové zprávy povinného subjektu vyplývá, že žalobcem požadované usnesení nejspíše obsahuje rozborů znaleckých posudků a právní argumentaci v dané věci. Daná věc tak nestojí na svědeckých výpovědích, které by bylo třeba utajovat, aby nebyly zmařeny případné výpovědi dalších svědků. Jestliže jsou okrajovým obsahem požadované informace svědecké výpovědi, u kterých byl důvod pro odmítnutí žádosti, mělo být odmítnuto pouze poskytnutí těchto částí. Žalobce ostatně avizoval, že v takovém případě nevyžaduje ani vydání zvláštního rozhodnutí.
15. Nadto je pro věc podstatné, že je zde požadováno usnesení o odložení věci, nikoliv písemnost z průběhu prověřování, se kterou by nebyla seznámena ani samotná prověřovaná osoba. Ostatně ani žalovaný nepopřel, že požadované usnesení bylo doručeno obhájcem podezřelých, kteří tak na jeho základech mohou stavět další procesní obranu.
16. Žalobci není srozumitelná úvaha žalovaného, že poskytnutí dané informace by vedlo k automatickému poskytování písemností, které byly doručeny určitému procesnímu subjektu podle procesních předpisů. Žalobce totiž nepoužil takto izolovaný argument, nýbrž zasadil povahu daného dokumentu do širšího celku, do něhož jistě patří i okolnost, že se daná věc týká veřejně činné osoby (Andreje Babiše), což žalovaný bez podrobnějšího vysvětlení banalizuje. Podstatná je i skutečnost, že tisková zpráva povinného subjektu obsahuje znepokojivé úvahy, které potencionálně svědčí o excesu v dané věci.

17. Žalobce též namítl, že policejní orgány i státní zastupitelství v praxi anonymizovaná usnesení o odložení věci běžně podle informačního zákona poskytují. Podle relativně starého rozsudku NSS ze dne 1. 10. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103 je ostatně namístě poskytnout i usnesení o zahájení trestního stíhání, pokud proti tomu nestojí konkrétní obsahové důvody. O to více je třeba poskytovat rozhodnutí, kterými se trestní řízení končí, a to i v případě, že by nebyla pravomocná. Žalobce dodal, že na internetu je ostatně k dispozici informace, že Vrchní státní zastupitelství zjistilo vadu v doručování požadovaného usnesení, která má způsobovat, že dosud není pravomocné. Jestliže však policie opomněla základní povinnost doručit toto usnesení poškozeným a následně tuto chybu přehlédlo i Městské státní zastupitelství, jde o další nestandardní okolnosti, které zvyšují veřejný zájem na poskytnutí informace.
18. K tomu, že žalovaný v bodech 12 a 13 napadeného rozhodnutí charakterizuje odvolací námítky jako „ryze obecné“ a „spekulativní“, žalobce podotkl, že povinný subjekt ani žalovaný neuvedli relevantní obsahové důvody pro odmítnutí informace a jen formálně odkázali na ustanovení informačního zákona. Žalobce tak nad rámec svých procesních povinností v odvolání do jisté míry polemizoval „sám se sebou“, pokud vysvětloval, že dané usnesení může být buď nepodařené, nebo může jít i o brilantní dílo, jež obstojí a daná věc tedy „neobživne“. Ze strany žalobce šlo o procesně vstřícnou snahu žalovanému vysvětlit právní úpravu, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí „užívá proti němu“.
19. V bodu 13 napadeného rozhodnutí je dle přesvědčení žalobce uveden zcela nesprávný závěr, že informační zákon neumožňuje, aby povinný subjekt a žalovaný přezkoumali požadovanou písemnost a poskytli z ní jen tu část, kterou lze poskytnout. Uvedený „nemožný“ postup představuje naopak základní pravidlo, které je uvedeno v § 12 informačního zákona. Žalobce v odvolání pouze z procesní vstřícnosti uváděl, že v případě začernění dalších pasáží nad rámec anonymizace nepožaduje vydání zvláštního rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pokud nebude začerněno jádro právních úvah.
20. Podle žalobce lze obecně jistě souhlasit s názorem žalovaného, že v podobných věcech je třeba „měřit“ mezi právem na poskytnutí informací (popř. spojeným s veřejným zájmem na kontrole veřejné moci) proti veřejnému zájmu na účinném vyšetřování. Nelze ani zapomenout na práva a svobody druhých, zejména poškozených, resp. obětí trestných činů (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 44/2010-103, č. 2241 Sb. NSS). V dané věci je však takové měření velmi jednoduché, neboť žalovaný ani povinný subjekt neuvedli žádné obsahové důvody, které by svědčily pro neposkytnutí informace na základě veřejného zájmu na účinném vyšetřování. Naopak žalobce uvedl řadu důvodů, proč vedle jeho subjektivního veřejného práva na informace existuje i zvýšený veřejný zájem na poskytnutí informace. Významnost právní otázky a angažmá veřejně činné osoby nejsou důvody svědčící pro neposkytnutí informace - těmi mohou být jen konkrétní obsahové důvody, schopné ohrozit účinné vyšetřování. Poškozeným v dané věci může být jen stát (má jít o daňové podvody), tudíž zájem na ochraně oběti trestného činu zde rovněž dán není.
21. Z výše popsaných důvodů žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a Městskému státnímu zastupitelství podle § 16 odst. 5 informačního zákona přikázal poskytnutí požadované informace.
22. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nejprve považoval za nutné poukázat na význam a procesní souvislosti ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona, které má úzkou návaznost na zásadu neveřejnosti přípravného řízení

trestního jakožto jedné z vůdčích zásad trestního práva procesního. V tomto směru odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 111/2019 Sb., podle níž mělo být citované ustanovení doplňkem původně zamýšleného ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona, podle něhož mělo být informování o probíhajícím trestním řízení dokonce zcela vyňato z působnosti tohoto zákona, s to s odůvodněním, že *„judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že přes výslovný pokyn zákonodárce neposkytovat takové informace (...) se má přesto zkoumat, zda je ochrana nezbytná, resp. zda trvá naléhavý zájem na neposkytnutí informace. Tato změna zapříčinila dalekosáhlé zatížení orgánů činných v trestním řízení, které musely vždy podrobně zdůvodňovat, proč informaci nelze poskytnout (pokud ji neposkytly), a to s obtížemi vyplývajícími i z otázky, jak argumentovat, aniž by informace samy nebyly použity.“* Právě ustanovením § 11 odst. 6 informačního zákona tedy mělo dojít k dovršení komplexní ochrany zásadně neveřejné činnosti orgánů činných v trestním řízení s tím, že dle záměru zákonodárce měly být v této oblasti poskytovány pouze informace o *„typicky rutinních úředních, policejních či trestněprávních postupech, resp. postupech a úkonech, kde poskytnutí informací výše nastíněné chráněné zájmy nemůže ohrozit a kde už opět vystupuje do popředí zájem na veřejné kontrole orgánů veřejné moci.“* Legislativní změny informačního zákona měly být reakcí na nežádoucí právní vývoj v oblasti poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení, konkrétně měly být (viz důvodová zpráva k zákonu č. 111/2019 Sb.) reakcí na usnesení Poslanecké sněmovny ze dne 12.9.2017, v němž Sněmovna mj. vyzývá vládu ČR k předložení změny informačního zákona tak, aby nedocházelo k prolamování zásady neveřejnosti přípravného trestního řízení.

23. Dle žalovaného představuje žalobcova žádost až „učebnicový“ případ, kdy je zcela namístě aplikovat § 11 odst. 6 informačního zákona. Žalovaný je (spolu s povinným subjektem) orgánem veřejné moci explicitně určeným k ochraně veřejného zájmu (§ 1 odst. 1 zákona o státním zastupitelství) a současně orgánem činným v trestním řízení a orgánem veřejné žaloby v trestním řízení, který se zásadním způsobem podílí na vyhledávání, odhalování, vyšetřování a stíhání trestné činnosti. Důsledná ochrana zásadně neveřejné činnosti státního zastupitelství (resp. informací o této činnosti) je nutným předpokladem pro to, aby státní zastupitelství mohlo řádně plnit své úkoly svěřené mu zákonem, a právě takovou ochranu má v režimu informačního zákona zajistit ustanovení § 11 odst. 6 tohoto zákona.
24. Žalobce se žádostí domáhá velmi podrobného dokumentu z konkrétní trestní věci, ohledně níž byl v době vydání správních rozhodnutí veden tzv. dohled ve smyslu § 12d zákona o státním zastupitelství. Případné „obživnutí“ trestní věci je v takovém případě poměrně běžným a nikterak nestandardním důsledkem předvídaným základními instituty procesního práva. Předčasným poskytováním (a tedy zveřejňováním) informací z této trestní věci, tedy zpřístupněním těchto informací před tím, než tato věc bude definitivně ukončena podle příslušných trestněprávních předpisů, nepochybně může dojít k ohrožení či ke zmaření účelu trestního řízení, a především i k ohrožení práva na spravedlivý proces osob, vůči nimž se trestní řízení vede. Z pohledu zásad spravedlivého trestního procesu totiž nelze akceptovat, aby byly ještě před definitivním rozhodnutím orgánů činných v trestním řízení zveřejňovány informace z přípravné (zásadně neveřejné) fáze trestního řízení.
25. Žalovaný poznamenal, že se v poslední době stále častěji potýká s tím, že osoby, kterým není anebo nemůže být vyhověno v postupech vedených podle zvláštních právních předpisů (tj. dle trestního řádu či dle zákona o státním zastupitelství), se prostřednictvím formálních řízení a sporů vedených v režimu informačního zákona pokoušejí prolomit zákonnou ochranu zásadně neveřejné činnosti orgánů činných v trestním řízení, potažmo zásadu

neveřejnosti přípravného řízení trestního. Jejich stěžejním argumentem bývá poukaz na to, že odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti je nedostatečně konkrétní, případě že v něm nebyly uvedeny konkrétní poznatky. Obdobně je koncipována i žaloba v nyní posuzované věci. Žalovaný má nicméně za to, že v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny dostatečně individualizované konkrétní okolnosti, z nichž je zřejmé, že povinný subjekt (resp. žalovaný) neaplikoval zákonné výluky z práva na svobodný přístup k informacím svévolně či paušálně, tedy bez pečlivého zhodnocení konkrétních okolností žádosti. Odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jimiž se žadatelé o informace domáhají klíčového dokumentu z materiálně stále „živého“ trestního řízení, však nemůže být koncipováno tak, aby jím bylo sdělováno či naznačováno, jaká je důkazní podstata dané trestní věci, např. zda stojí či nestojí na svědeckých výpovědích. Žalovaný jakožto orgán činný v trestním řízení v řízeních administrativně-právního charakteru rovněž nemůže k námitkám žadatelů o informace potvrzovat či vyvracet jimi předestřené předpoklady o konkrétním trestním řízení, tedy např. zda a komu byly v trestním řízení doručovány určité dokumenty.

26. Zbývající žalobní námitky jsou dle žalovaného vystavěny na krajně nepřiléhavém zjednodušení či dokonce dezinterpretaci závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalovaný nikde netvrdil, že informační zákon neumožňuje, aby povinný subjekt a žalovaný přezkoumali požadovanou písemnost a poskytli z nich jen tu část, kterou lze poskytnout. Konstatoval pouze, že není možné, aby povinný subjekt (případně nadřízený orgán) věcně (tj. v režimu správního řízení) přezkoumal zákonnost a správnost určitého rozhodnutí vydaného dle zvláštních právních předpisů (tj. podle trestněprávních předpisů), a na základě takového přezkumu přistoupil k aplikaci § 12 informačního zákona. Žalovaný též nikde neuvedl, že by v režimu informačního zákona bylo poskytování usnesení o odložení věci paušálně vyloučeno. Za podstatu sporu lze označit to, zda je v daném případě namíste požadované usnesení poskytnout předčasně, tedy před tím, než bude dané trestní řízení definitivně ukončeno. Sám žalobce ani v žalobě nepoukazuje na žádné okolnosti svědčící veřejnému zájmu na tom, aby byl tento dokument z konkrétního trestního řízení poskytnut před definitivním skončením trestního řízení, resp. neuvádí žádné argumenty svědčící pro veřejný zájem na předčasném poskytnutí (a tím i zveřejnění) dokumentů z trestního řízení. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, v případě rozhodování o žádostech o dokumenty z „živých“ trestních věcí je jednoznačnou prioritou veřejný zájem na zajištění řádného průběhu dotčeného trestního řízení. Jinými slovy, primární činností orgánů činných v trestním řízení je vždy postup směřující k naplnění účelu trestního řízení, nikoli poskytování bezprostřední informace o této činnosti veřejnosti.
27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě reagoval též na požadavek žalobce na přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Poukázal na to, že z veřejně dostupných zdrojů (www.cak.cz/) vyplývá, že žalobce je advokátním koncipientem v Nováková + Partners, advokátní kancelář, s.r.o., jejímž společníkem je zástupkyně žalobce. Z veřejně dostupných zdrojů současně vyplývá, že žalobce vyvíjí publikační činnost přímo v oblasti informačního zákona (srov. XXX). V tomto smyslu se zastoupení žalobce jeví jako ryze účelové, bez reálného opodstatnění ve smyslu poskytování právní pomoci žalobci a učiněné pouze s cílem domoci se vyšší náhrady nákladů řízení.
28. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
29. Podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení,

nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.

30. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.
31. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017 č. j. 6 As 338/2016 – 55, jenž je nepochybně znám oběma účastníkům řízení, vyplývá, že § 11 odst. 6 informačního zákona „*vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odeprání informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny. Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace však musí být v tomto směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy.*“ Přestože Nejvyšší správní soud tento závěr zaujal ve vztahu k předchozímu znění zmíněného ustanovení informačního zákona, jedná se o závěr dopadající v plném rozsahu i na § 11 odst. 6 informačního zákona ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, z něhož žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel. To samé platí i pro následující závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v tomtéž rozsudku:
33. „*Smysl výluky z poskytování informací lze spatřovat v tom, aby poskytnutím informací nemohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Tato výluka tedy není samoúčelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, kterým je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu.*“
34. „*Omezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení, zejména v jeho přípravné fázi, bude přitom spíše pravidlem než výjimkou. V případě poskytnutí informací v režimu informačního zákona v průběhu přípravného řízení by žadatel disponoval informacemi o takových skutečnostech, s nimiž v probíhajícím trestním řízení nebyla z důvodu možného ohrožení objasnění a vyšetření věci seznámena ani osoba trestně stíhaná. To by vedlo k absurdním důsledkům, které by se míjely s posláním práva na informace jako politického práva.*“
35. „*Lze přitom pouze zopakovat, že omezení práva na informace v přípravné fázi trestního řízení, resp. ve fázi prověřování před jeho vlastním zahájením, bude spíše pravidlem. Stejně tomu bude i v případě, kdy policejní orgán sice již prověřování ukončil, avšak existují informace o tom, že byl podán podnět k revizi jeho postupu u příslušného státního zastupitelství.*“
36. Výkladem ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona a rovněž § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona, a to ve vztahu k žádosti, kterou žadatel žádal o informace v době, kdy orgány činné v trestním řízení ve věci ještě nezahájily trestní stíhání (tj. neprobíhalo trestní řízení v užším smyslu), nýbrž stále probíhalo prověřování, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 9. 12. 2021 č. j. 6 As 215/2021 – 28. V něm dovodil, že „*důvody pro odeprání požadované*

informace uvedené v § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím se mohou vzájemně překrývat, resp. vzájemně se nevylučují. Pokud mohla být informace odeprána podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, nemá valného smyslu zabývat se tím, zda mohla být odeprána i podle jiného ustanovení, např. právě podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.“ Dále zopakoval tezi, že ve fázi prověřování je omezení práva na informace spíše pravidlem než výjimkou. „Navíc informace poskytnuté na žádost musí být podle zákona následně zveřejněny vůči všem způsobem umožňujícím dálkový přístup (viz § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím). Obzvláště u informací týkajících se přípravné fáze trestního řízení před zahájením trestního stíhání je proto namísto obezřetný přístup povinných subjektů při vyřizování žádostí, kromě toho jakmile jednomu žadateli nějakou informaci poskytnou, musejí u všech dalších postupovat stejně (srov. již citovaný rozsudek č. j. 1 As 97/2009 - 119). Sdělením informace povinný subjekt zároveň do značné míry ztrácí kontrolu nad tím, co se s informací bude dále dít, což může též ohrozit naplnění účelu trestního řízení.“ Nejvyšší správní soud při posuzování dané věci zohlednil, že prověřování v době podání žádosti a rozhodnutí VSZ a žalovaného (NSZ) zjevně směřovalo k zahájení trestního stíhání, které pak bylo skutečně zahájeno. „V takové situaci by i informace o tom, že prověřování probíhá, mohla ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy, čímž § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytnutí informace podmiňuje.“ Uzavřel, že „za okolností nyní projednávané věci, jež spočívají zejm. v tom, že žádost o informace se vztahovala k fázi prověřování před zahájením trestního stíhání, tedy necílila na konkrétní probíhající trestní řízení v užším smyslu, přičemž žadatel žádost formuloval spíše v obecné rovině, postupovali stěžovatel (NSZ – poznámka soudu) a VSZ v souladu se zákonem, pokud aplikovali výluku uvedenou v § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.“

37. Právě citované závěry z judikatury Nejvyššího správního soudu prokazují soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Žalovaný zohlednil, že žalobce se svou žádostí domáhá poskytnutí informace, jež se týká přípravné fáze trestního řízení (v širším slova smyslu), tedy fáze prověřování věci před zahájením trestního stíhání. Usnesení o odložení věci vydané policejním orgánem podle § 159a trestního řádu je právě takovým druhem informace. Žalobce žádal o usnesení o odložení věci týkající se tzv. reklamní větve kauzy Čapí hnízdo, což je nepochybně velmi složitá kauza. Tomu koresponduje i skutečnost zmíněná v rozhodnutí povinného subjektu, že úplný text usnesení o odložení této věci čítá téměř 120 stran strojopisu. Lze důvodně předpokládat, že toto usnesení o odložení věci shrnuje výsledky prověřování věci a obsahuje podrobný popis zjištění plynoucích z jednotlivých důkazů, jakož i jejich právní hodnocení, na základě něhož policejní orgán dospěl k závěru, že je na místě věc usnesením odložit.
38. Další relevantní skutečností, kterou vzal žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí v potaz, je to, že ohledně dané trestní věci byl v době rozhodování o žádosti veden tzv. dohled ve smyslu § 12d zákona o státním zastupitelství, tj. formální, zákonem předvídané řízení, jehož důsledkem může být tzv. „obživení“ trestní věci. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný oprávněně dovodil, že poskytnutí požadované informace žalobci, které by současně podle § 5 odst. 3 informačního zákona bylo spojeno s povinností tuto informaci zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup, by ohrozilo schopnost orgánů veřejné moci vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost (v prověřované věci) a stíhat trestné činy. Tomuto závěru soud plně přisvědčuje, neboť zpřístupnění obsahu žalobcem požadovaného usnesení o odložení věci by v případě „obživení“ této trestní věci, které nebylo možné vyloučit, bylo způsobilé negativně ovlivnit průběh dalšího trestního řízení, zejména pak

důkazní hodnotu případných dalších svědeckých výpovědí. To by, jak v napadeném rozhodnutí přiléhavě konstatoval žalovaný, v konečném důsledku ohrozilo samotný smysl a účel celého trestního řízení.

39. Z výše popsaných důvodů má soud ve shodě s názorem žalovaného za to, že v případě žalobcovy žádosti byl naplněn důvod pro odepření požadované informace uvedený v § 11 odst. 6 informačního zákona. Veřejný zájem na účinném vyšetřování trestné činnosti a stíhání jejích pachatelů, které je podmíněno zachováním schopnosti orgánů veřejné moci vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy, zajisté převažuje nad zájmem na poskytnutí informací z prověřování konkrétní trestní věci. Skutečnost, že se tato trestní věc nějakým způsobem týká veřejně činné osoby, na tomto závěru nemůže nic změnit.
40. S existencí důvodu pro odepření požadované informace uvedeného v § 11 odst. 6 informačního zákona nijak nesouvisí (a nemůže jej ani nijak ovlivnit) příčina žalobcova zájmu o právní argumentaci policejního orgánu obsaženou v usnesení o odložení věci – touto příčinou bylo dle žalobcových slov podezření na exces v právním hodnocení věci, které bylo vyvoláno tiskovou zprávou Městského státního zastupitelství. Jinými slovy řečeno, žalobcův subjektivní názor na kvalitu právního hodnocení věci ze strany policejního orgánu obsaženého v usnesení o odložení věci je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní. Soud v této souvislosti pouze na okraj dodává, že žalobcovu odvolací polemiku o tom, že požadované usnesení obsahuje buď hloupou, či naopak brilantní argumentaci policejního orgánu, lze jen stěží označit za procesně vstřícnou snahu vysvětlit žalovanému právní úpravu.
41. Z hlediska existence důvodu pro odepření požadované informace uvedeného v § 11 odst. 6 informačního zákona je zcela bez významu rovněž to, zda a komu již bylo požadované usnesení o odložení věci doručeno. Žalobce v tomto směru tvrdí, že požadované usnesení bylo doručeno obhájcům podezřelých, toto své tvrzení ovšem ničím nedoložil, a jedná se tak o čistou spekulaci (povinný subjekt ani žalovaný se k otázce doručování požadovaného usnesení ve svých rozhodnutích nevyjádřili). Soud v této souvislosti doplňuje, že právě na odvolací tvrzení žalobce o doručení usnesení o odložení věci obhájcům podezřelých reagoval žalovaný v napadeném rozhodnutí jednak (pravdivým) konstatováním, že z rozhodnutí povinného subjektu nic takového nevyplývá, a dále tím, že širší akceptace úvah žalobce (míněno nepochybně úvah o významu doručení požadovaného usnesení obhájcům podezřelých) by vedla ke zjevně absurdním důsledkům, kdy by doručení určitého dokumentu z trestního řízení některému z procesních subjektů současně zakládalo nárok žadatelů z řad široké veřejnosti na poskytnutí, a tím i zveřejnění tohoto dokumentu dle informačního zákona. Na této „navazující úvaze“ žalovaného soud neshledává nic nesrozumitelného.
42. Není pravdou, že napadené rozhodnutí neobsahuje uvedení konkrétních důvodů, pro něž byla žalobcova žádost o poskytnutí informace odmítnuta. Žalovaný tyto důvody popsal dostatečně určitým a srozumitelným způsobem, když mj. uvedl, že požadované usnesení je ze své povahy velmi detailní informací o konkrétní trestní věci, resp. jsou v něm uvedeny zcela konkrétní skutečnosti a okolnosti rozhodné pro posouzení této věci, jejichž předčasné zveřejnění by v případě obživení této trestní věci (které nelze s ohledem na probíhající dohled vyloučit) mohlo negativně ovlivnit další procesní průběh řízení. Žalovaný zároveň konstatoval, že požadované usnesení je v celém jeho rozsahu kvalifikovanou informací o činnosti orgánů v trestním řízení vztahující se k postupu v konkrétní trestní věci, které nelze

dělit na dílčí části, neboť i právní úvahy (policejního orgánu) jsou vyslovovány na základě konkrétních okolností a skutečností týkajících se dané věci. Soud k tomu dodává, že větší konkretizace obsahu požadovaného usnesení z logiky věci nepřicházela v úvahu, neboť žalovaný by tak *de facto* žalobci poskytl informace, o které usiloval a jež mu s ohledem na odmítnutí žádosti měly zůstat zapovězeny.

43. Argumentace žalobce, že v nyní posuzované věci jsou požadované informace zcela jiného charakteru, než tomu bylo ve věci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, protože jím požadované usnesení nejspíše obsahuje rozbor znaleckých posudků a právní argumentaci v dané věci, a daná věc tak nestojí na svědeckých výpovědích, je s ohledem na to, že žalobce nezná obsah usnesení o odložení věci, do jisté míry pouhou spekulací. Soud nespatřuje žádný rozumný důvod, proč by měl žalovaný (či před ním povinný subjekt) žalobci sdělovat, zda usnesení o odložení věci zachycuje též svědecké výpovědi a jejich hodnocení, nebo „jen“ zjištění plynoucí ze znaleckých posudků a jejich rozbor. Ať tak či tak, v obou případech by zveřejnění obsahu tohoto usnesení mohlo negativně ovlivnit další procesní průběh řízení v této věci. Dle názoru soudu by bylo krajně nežádoucí, aby široká veřejnost (včetně žalobce) byla informována o detailech prověřování dané trestní věci dříve, než na základě těchto zjištění bude případně zahájeno trestní stíhání proti konkrétní osobě, a to i s ohledem na právo této osoby na spravedlivý proces.
44. Neobstojí ani žalobcova námitka, že policejní orgány i státní zastupitelství v praxi anonymizovaná usnesení o odložení věci běžně podle informačního zákona poskytují. Žalovaný napadeným rozhodnutím nevyloučil poskytnutí informace v podobě usnesení o odložení věci obecně, ale posuzoval konkrétní věc a okolnosti ní se upínající. Žalobce naproti tomu neuvedl jediný příklad, kdy by policejní orgán či státní zastupitelství poskytlo žadateli informaci ve věci skutkově podobné té jeho, tedy za situace, kdy s ohledem na probíhající dohled podle zákona o státním zastupitelství hrozí „obživení“ trestní věci, k níž se žádost o informace upíná.
45. Usnesení o odložení věci na straně jedné a usnesení o zahájení trestního stíhání, jímž žalobce argumentuje ve spojitosti s odkazem na „relativně starý“ rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103, na straně druhé, jsou odlišné procesní úkony s různými dopady, které jsou činěny v různých fázích řízení podle trestního řádu. Soud na tomto místě považuje za vhodné opětovně poukázat na výše citované závěry z „relativně mladého“ rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2021 č. j. 6 As 215/2021 – 28, z nichž plyne, že obzvláště u informací týkajících se přípravné fáze trestního řízení před zahájením trestního stíhání je namísto obezřetný přístup povinných subjektů při vyřizování žádostí, a že v této fázi je omezení práva na informace spíše pravidlem než výjimkou. K argumentaci žalobce, že o to více je třeba poskytovat rozhodnutí, kterými se trestní řízení končí, pak soud uvádí, že důvodem odmítnutí žalobcovy žádosti byla mj. hrozba „obživení“ dané trestní věci v důsledku probíhajícího dohledu ze strany nadřízeného státního zastupitelství.
46. Žalovaný nikde v napadeném rozhodnutí, a tedy ani v jeho bodě 13, neformuloval závěr, že informační zákon neumožňuje, aby povinný subjekt či žalovaný přezkoumali požadovanou písemnost a poskytli z ní žadateli jen tu část, kterou lze poskytnout. Toto žalobcovo tvrzení není ničím jiným než pouhou dezinterpretací argumentace žalovaného, jenž nadto ve zmíněném bodě napadeného rozhodnutí výslovně konstatoval, že požadované usnesení je v celém jeho rozsahu kvalifikovanou informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení

vztahující se k postupu v konkrétní trestní věci, kterou z pohledu informačního zákona nelze dělit na dílčí části.

47. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez jednání.
48. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. října 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu